

Discurs d'acollida del nou doctor honoris causa, Joan Veny i Clar, al Claustre de la Universitat de les Illes Balears

(Salutacions protocol·làries)

Davant el Claustre i davant tots els amics que ens acompanyen vull declarar l'honor que per a mi representa, tant en allò personal com institucionalment, donar la benvinguda al Claustre d'aquesta universitat a un mallorquí que ha fet la seva tasca personal com a universitari des del rigor científic però amb l'amabilitat que el caracteritza.

Un home que ha destacat per moltes virtuts, algunes de les quals ja han estat glossades a la *laudatio* que li ha dedicat el doctor Jaume Corbera, però vull afegir-hi que, per als qui ens movem en àmbits científics diferents dels seus, el seu prestigi ens ha arribat lligat a la imatge d'un home d'una gran constància, que amb la seva tenacitat ha aconseguit donar un impuls decisiu a la lingüística catalana els darrers temps, amb els ulls i el cor posats sempre en la seva Mallorca natal.

La incorporació del doctor Joan Veny i Clar al Claustre, com a nou doctor honoris causa, és motiu d'orgull pel que significa de reconeixement als valors humans i científics de la seva llarga trajectòria, ja plena de reconeixements acadèmics i socials. Més de seixanta anys dedicats a l'estudi de les paraules l'han fet mereixedor de ser considerat un dels dialectòlegs més prestigiosos i reconeguts de la llengua catalana, en particular, i de la romànica en general.

Públicament heu confessat el vostre gran amor per les paraules i la passió envers una llengua i una cultura de la qual participam fervorosament. Aquest amor el vàreu expressar amb una frase prou poètica que vull fer ressaltar ara i aquí: «Trobar una paraula nova és quelcom paregut al fet que del cel caigui un pètal de rosa o de fer brillar un nou estel en el firmament».

Us reconeixeu deixeble de dos doctors honoris causa d'aquesta universitat, ambdós ja traspassats però que ens han deixat empremta: del doctor Antoni M. Badia i Margarit, el vostre director de tesi, i del doctor Francesc de Borja Moll, qui, tal dia com avui, naixia a Ciutadella de Menorca fa 113 anys. Coincidència atzarosa, potser, que s'afegeix a l'atzar que tant vós com jo hem fet estudis a Lovaina.

La vostra recerca en el camp de la dialectologia és capdavantera pel que fa a la llengua catalana, sobretot arran de l'edició d'*Els parlars catalans* (el 1978), que recull i estableix una síntesi de la variació dialectal del català i, en particular, hi heu treballat a fons la mallorquina. És de rigor agrair-vos tot l'esforç i totes les contribucions a la lingüística catalana, i en particular a la geolingüística.

Universitat
de les Illes Balears

Com a menorquí, estic d'acord amb la vostra apreciació que us vaig sentir fer respecte del menorquí i l'eivissenc com més afins que el mallorquí al català continental i al valencià, respectivament, per mor dels històrics lligams econòmics.

En nom del Claustre de la Universitat de les Illes Balears, us agraesc haver acceptat de formar-ne part, i honorar-lo amb la vostra presència i enriquir-lo amb la vostra saviesa.

Moltes gràcies